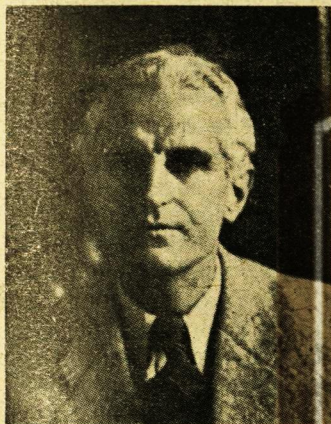

Проф. д-ръ ИВ. МОСКОВЪ

Нѣщо за Московския родъ отъ гр. Севлиево

Приятенъ, но сжщевременно и тежъкъ ми се струва дългътъ да напиша следващитъ нѣколко реда лѣтописни бележки за Московския родъ. Приятенъ, защото се ласкае родовото ми чувство. Труденъ, защото ми се налага да се въздържа́мъ отъ обясними увлѣчения.

Образитъ и събитията изнасямъ по непосредствени разкази отъ родителитъ си Симеонъ и Стефания Генчови Москови, отъ леля ми Марийка Балтаджиева, по баща Радионъ Московъ, отъ братъ си Петъръ Симеонъ Московъ и накрай по запазени спо-

мени за нѣкои отъ членоветъ на рода ни, починали презъ последнитъ 3—4 десетилѣтия.

Назадъ по стълбата на рода ни сведенията ми достигатъ до *Станчо Московецъ*, абаджия, коренякъ севлиевецъ, и съпругата му баба Станчовица, известна на времето си гародна акушерка, „баба“. Славянофилско чувство, или копнежъ къмъ странствуване и приключения по чужди страни е отвело Станча презъ севастополската война въ Русия, за да придружава като доброволецъ единъ руски полкъ и да обслужва войницитъ му съ шивашкия си занаятъ. Следъ привършването на войната, той се завърналъ въ родното си мѣсто, кждето билъ нареченъ „московецътъ“. Отъ тука и името на цѣлия ни родъ.

Дѣдо Станчо московецътъ и баба Станчовица криятъ въ себе си нѣкои отъ характернитъ за рода ни заложби: страстьта къмъ странствувания на дѣда Станча премина въ